

PARLEM DE CUINA

“Any 50 abans de Crist. Tota la Gàl·lia està ocupada per romans... Tota? No! Una aldea poblada per irreductibles gals resisteix encara a l'invasor”

Crec que amb aquesta frase tothom sabrà ja de qui parlarem avui a la secció de cuina; evidentment d'Astérix i Obélix, els personatges creats per René Goscinny (guió) i Albert Uderzo (dibuix) publicats per primera vegada a França l'any 1959 (Astérix le Gaulois) i traduïts a la pràctica totalitat d'idiomes del món. Un èxit en el món del còmic sols equiparable al del belga Tintin... del qui parlarem en futures trobades.

Qualsevol assidu a les aventures d'aquests dos personatges sabrà quin és el seu plat preferit: el porc senglar rostí *“sanglier a la broche”*, que sols troben gustós si és cuinat a la seva Gàl·lia... o en algun restaurant gal a Roma.

Però apart d'aquest plat les referències al menjar es fan paleses pàgina si pàgina no a totes les aventures d'aquest dos personatges tant carismàtics. Poguent trobar capítols en les que el menjar, el restaurants, les tavernes es tornen pilars importants en el desenvolupament de l'història.

Sols d'obrir el primer llibre de tots “Astérix el gal” (1961), ja observem les preferències gastronòmiques dels nostres amics, descobrint a l'Obélix com un golafre empedreït, enamorat de qualsevol cosa que dur-se a la boca, però sobre tot del abans mencionat porc senglar, plat bàsic de la seva aldea.

Al volum “Astérix i Cleopatra” (1965), el dolent Paletabis posa en perill la reputació gastronòmica de la Gàl·lia oferint a Cleopatra, en nom del nostres herois, un pastís enverinat, que li fera passar un mal tràngol al catador oficial de la reina.

Descobrim les coes de castor amb salsa de gerd i les potes de bou amb nata a “Els llorers del Cèsar” (1972)

El menú al llarg de les històries i aventures del dos personatges es va enriquint a mesura que es desenvolupen els diferents capítols: caviar, camell, embotits, llengua o musclos passen per damunt les taules que visiten Astérix i Obélix. Com a curiositat, els nostres dos personatges descobren que els musclos combinen molt be amb les patates fregides... malgrat faltéssim més de 1500 anys per a

ésser descobertes. I si tenen raó un musclo en escabetxo a sobre una patates fregides combinen molt be, provau-ho. Però no tot són excessos, a “Astérix i Latraviata” (2001), descobrim les bondats d'una bona sopa, del menjar sa i equilibrat.

Però existeixen alguns moments especials a les històries

Astérix que m'han captivat des de sempre:

L'escena de la fondue de formatge on els soldats romans hi han de mullar el pa de la punta de les seves espases i acaben, literalment, nedant dins formatge.

Els banquets finals, recurs emprat a totes les històries, és digne d'enveja. Festes on el menjar, la música i el beure corren a cabassos... bé pel que fa a la música Asurancetúrix, el bard poeta i músic no ho passa gaire bé.

Sens dubte llegir Astérix pot ésser una bona proposta per a aquests dies d'estiu i més si ens animam a fer alguna coseta a la cuina per emular les aventures d'aquets universals personatges.

Per a fer aquesta experiència més fàcil i més divertida per als petits de la casa, us proposo un llibre anomenat “*La cocina con Astérix para pequeños gastrónomos despiertos y golosos*”, amb il·lustracions del mateix Uderzo i receptes de Marie-Christine Crabos (1992. Timun Más), que ens ajudarà a preparar canapès a la romana, brownies d'Obélix, cuixetes de pollastre Karabella o hot dogs de Ideafix.

Ja per a acabar i abans de la recepta dolça, cal recordar que les aventures d'Astérix han traspassat en diverses ocasions les barreres del paper per anar al cinema, ja sigui en format animació o cineme real. Podeu veure en el següent enllaç la famosa cançó del somni sobre el menjar que pateix Obélix, en un moment que té molta gana.

<http://www.youtube.com/watch?v=9CX-S4eIBng>.

Brownies d'Obélix amb nous:

Ingredients: 100 grams de xocolata (65%), 2 ous, 150 grams de sucre, 100 grams de farina, 125 grams de mantega, 100 grams de nous picades i un pols de sal.

Elaboració: Fondre la xocolata al bany maria juntament amb la mantega. Un cop fosa retirarem del foc. Dins un bol apart posarem la farina, el sucre, la sal i els ous i ho mesclarem bé amb unes varilles. Un cop que el preparat hagi doblat el seu volum hi afegirem les nous picades i la xocolata fosa mesclant amb suavitat fins a aconseguir una crema homogènia.

Untarem un motlle amb mantega i l'omplirem amb la crema de xocolata. Enforarem a un 180°C uns 30-40 minuts.

Deixarem refredar els brownies fora del motlle per a evitar que condensin humitat.

Bona setmana i ens trobam d'aquí a set dies amb més sorpreses.

Agrair a Álvaro Vicens el material per aquest article.

Més gastronomia a www.cuinant.com

Més sobre Astérix: <http://www.asterix.com>

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Les bruixes de Laspaúles

Durant el nostre viatge de vacances, del ja n'he escrit en un article, en passar per un poble d'Osca, “Laspaúles”, on vàrem tenir la sort de poder visitar el memorial en el parc temàtic: “*Brujas de Laspaúles*”; on es troba l'escultura realitzada per Domingo Subías. El recordatori de 28 “bruixes”, jutjades, de les quals 22 foren condemnades i executades a la foguera. Fou en el segle XVI.

En un fulletó que ens entregaren en un restaurant on vàrem dinar, es planteja una pregunta important: “Eren realment bruixes o foren jutjades per ments atrofiades i materialistes que no comprenien els poders ocults de la naturalesa i de certes persones que de manera senzilla endevinaven la flaire, el poder i la força oculta que tenen les plantes i la natura” (traducció meva).

Si tenim en compte que en el municipi de Laspaúles, en el segle XVI eren prop de dues-centes persones, fou executat el vint per cent de la població.

Quantes persones: fills, pares mares, esposos d'aquestes dones acusades com a “bruixes” hagueren de patir la tragèdia de la seva mort i al mateix temps, quedar estigmatitzats davant dels ulls de la resta del poble?

Ignorància tan sols o abús de poder i estatus socials dels que les jutjaren? Una altra vegada el missatge de por per atemorir al poble i poder continuar amb la repressió i fer el que els hi passes pels dallonses amb vides i hisendes, revestits d'una falsa i hipòcrita autoritat (autoatorgada) “moral i ètica”.

I la pregunta, existeixen encara ments atrofiades que funcionen com a màxims representants de les religions monoteistes més importants en nombre de membres i de poder”: Catòlica, jueva i musulmana? Aquests elements

encara juguen amb la ignorància, estenent els seus missatges de por, per poder continuar exercint el seu poder a la terra; ja que de ben segur que en el cel, els hi pegaran una bescollada quan hagin de passar comptes, ja que s'han dedicat a crear el seu propi infern.

Per desgràcia encara ens trobam amb figures ultraconservadores i fonamentalistes que estan intentant aplicar el mateix discurs per a tenir acogotats als seus feligresos. Repeteixen discursos semblants als inquisidors que cremaren les bruixes de Laspaúles, però avui en dia de manera menys cruenta. Però el dany mental i emocional el segueixen practicant amb nocturnitat i traïdoria. Estan més a prop del Déu colèric, castigador i inmisericorde de l'antic testament (això dins del catolicisme, en figures com Rouco Varela, per exemple); a les altres també es dona el mateix; que del Déu amorós i misericordiós que presentava Jesucrist, del que diuen ésser els seus representants, quan parlava del Pare.

Si fem memòria, Jesús fou assassinat perquè el seu discurs no convenia gaire als grups fonamentalistes que regien a Palestina i tampoc era gaire convenient a la força colonialista invasora romana, que no tenia cap interès en crear enfrontaments innecessaris amb els cap pares religiosos, representat històricament per en Pilat.

El tribunal de la inquisició, avui Congregació per a la Doctrina i la Fe, del que no oblidem que el prefecte fou l'actual Papa Benet XVI, n'ha fet també de les seves, menys agranar dins casa pròpia.

En el memorial, del que he parlat, s'inicia amb l'escultura de la que n'he escrit abans i hi ha tot un trajecte marcat amb diverses escultures, representant les diverses bruixes que foren vilment assassinades, ja que em sembla que no hi ha altre nom per a descriure les

perreries cruels que els hi arribaren a fer. Aquest fet, si fem una mica de memòria, també va passar a altres llocs d'Europa, a Amèrica del Nord, segle XVII, on foren jutjades les bruixes de Salem, que el fet s'ha difós com a obra de teatre, escrita per Artur Miller, del qual inclusiu es va fer una pel·lícula cinematogràfica.

Trists exemples de fanatisme i fonamentalisme en tenim al llarg de la història de la humanitat, per la imposició d'uns codis morals, d'uns personatges que es creuen posseir la veritat absoluta i en tenen prou poder per a exercir els seus desequilibris i frustracions sobre altres persones que no han fet cap mal. No encetaré la qüestió xueta a Mallorca per exemple, on el darrer auto de fe amb ajusticiament fou ni més ni manco a les acaballes del segle XVII, ja que ho he fet en altres articles. No es troba tan enfora en el temps les bestieses i animalades que es feren als meus avantpassats simplement per intentar practicar una religió diferent a l'oficial.

És trist, inclús avui en dia, que la intolerància, racisme, homofòbia, i altres termes de discriminació cap a certes persones per la seva condició de raça o sexe, encara hi hagi descabdellats que les practiquin.

Confio, malgrat alguns ens podran titllar d'optimista, en un salt qualitatiu de l'ésser humà i també com vaig escriure a l'article passat existeixen moltes persones que estan, i ara dic estem treballant per això.

Sembla que encara queda molta feina a fer, però els que n'estem convençuts, malgrat tot, no afluixam.

Josep Bonnin

